

Kvindernes Indtægt, som af Mændenes, men kun Mændene faar den dermed følgende Ret. Det er aldeles meningsløst. Vil man ikke give os den Ret, der følger med at betale Skatter, saa bør man heller ikke kræve Skat af os.

Men naar der tales om Kvindernes Kommuneskat, tænker man i Almindelighed kun paa de enlige, „selverhvervende Kvinder“. Vi hævde imidlertid, at Hustruerne lige saa vel betale Skat. Loven siger jo, at Mand og Hustru have fælles Ejendom, skønt det kun er ved Dødsfald eller anden Adskillelse, at det viser sig i Praksis, at virkelig Halvdelen af Boet er Hustruens. Men teoretisk er jo altid det halve af Mandens Indtægt Hustruens Ejendom, og i saa Fald er ogsaa den Skat, der betales af denne Halvdel, hendes Skat, og hun bør have den Ret, der følger dermed. Hvis nogen vil sige, at Kommunens Styrelse er noget, der ikke vedkommer hende, da taler han uden at tænke sig om. Har en Husmoder ikke Interesse af saadan noget som Gas- og Vandværker, og vedkommer Skolevæsenet ikke en Moder? Der er sikkert mange af de Ting, hvorover Kommunalbestyrelsen raader, der i det daglige Liv berøre Kvinderne meget mere end Mændene.

Hvad de ugifte Kvinders Valgret angaar, have vi egentlig aldrig hørt nogen Grund imod den, og der kan vist heller ikke opfindes nogen — man tier den kun ihjel. Derimod naar det gælder Hustruerne, anføres der to Grunde, hvoraf den ene ophever den anden. Enten siger man: „Det vil give Splid i Familiernes, for Manden vil slutte sig til et Parti og Konen til et andet, og saa bliver der Strid og Uenighed.“ Eller ogsaa siger man: „Mand og Hustru vil naturligvis altid stemme ens, saa det vilde blot være at give den gifte Mand to Stemmer og derved sætte en Præmie paa Ægteskabet.“ Nu vel, om man virkelig kunde sætte en Præmie, ikke just paa Ægteskabet, men paa et godt Forhold i dette, vilde vi ikke anse det for saa forskrækkeligt; vi tvivle dog paa, at en saadan Præmie vilde have nogensomhelst Virkning. Ogsaa vi tro, at Mand og Hustru i de fleste Tilfælde vilde stemme ens, ganske simpelt fordi de leve i den samme aandelige Atmosfære og maa antages at se paa Fænomenerne fra det samme Synspunkt. Imidlertid, hvad enten Resultatet vilde blive det ene eller det andet, saa kræver Retfærdigheden, at Kvinderne faa lige saa megen Indflydelse som Mændene paa Styrelsen af det Samfund, hvori de leve, og som lægger lige saa store Byrder paa dem, og det er umoralsk at tilsidesætte Retfærdighedens Fordringer paa Grund af en — rent teoretisk — Forestilling om, at det falder os belejliger at være uretfærdige.

Hidtil have vi kun talt om den kommunale Valgret, men det er os ikke nok at faa Indflydelse paa Gas og Vand, Sporvogn og Kloaker, ja ikke en Gang paa Skolevæsenet, skønt det alt sammen